

*в мрака животно
внезапно проплака –
душата ми откликна*

Ясухиро хвърлил наръча съчки и тръгнал след гласа през едловите стърнища. За малко не настъпил легналия жерав, който почти не се виждал в снега. Единият крак на птицата бил хванат в капан, но иначе тя изглеждала невредима. Когато Ясухиро коленичил на земята, тя затворила очи и потреперила.

Ясухиро изцъкал с език, за да я успокои.

– Няма да те нараня – прошепнал той.

*здрав студен капан –
отваря го
с топли ръце*

